

skulde have forelagt dette og alle de øvrige Lovforslag for Rigsdagen, i Stedet for at sende den hjem. Det er paa denne Maade, Regjeringen følger at fremme Landets Udvikling; der er ikke en eneste Interesse her i Landet, aandelig eller materiel, der ikke lider under denne Regjeringens grundlovbrydende Politikk, og jeg tror — jeg fremsætter det ikke, fordi jeg klynker derover — jeg tror, at ethvert saadant Slag virker moraliserende for Befolkningen, ikke demoraliserende paa Befolkningen. For hvert Træk, Ministeriet gjør fra sit Standpunkt af den Slags, bliver Sammenholdet i Befolkningen stærkere og stærkere, dens Kræfter og dens Villiestyrke øges; thi, som det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen) nys sagde, man kommer til at sige til hinanden: Slut sammen og staa fast. Jeg tror ikke, at Herremanden denne Gang vil seire over Bonden, jeg er sikker paa, at det ikke sker.

Men det er endnu ikke det Værste. Der er et andet Forhold, der er berørt i Dag, som jeg tror, at det er vor Pligt her som Opposition at omtale, og jeg skal selvfølgelig gjøre det med den Forsigtighed og Ærbødighed, som selve dette Forholds Omtale kræver. Det er Ministeriets Forhold til Hans Majestæt Kongen. Vor Forfatning hjemler Hans Majestæts Person Hellighed, Ukrænkelighed og Ansvarsfrihed. Efter vor Forfatning er det Kongens Ret at staa høvet over alle Partistridigheder og alle Partier, at staa uantastet som Konge for det hele Folk, uden at denne eller hin Partimand kan tage ham til Indtægt for sig i den politiske Strid. Jeg tror, at det er en Stilling, der iagttages af alle konstitutionelle Konger, og som jeg er vis paa, ethvert fint konstitutionelt dannet Ministerium vaager over som over det Dmesteste, det Fineste, det har at vogte over; thi om de faae denne eller hin Lov, om de gaa, og andre Ministre komme, det kan efter deres Formening være til mer eller mindre Glæde eller Gavn for Landet; men hvis Forholdet mellem Konge og Folk nedbrydes ved et Partiministeriums Misbrug, da kan der fremkomme de største Farer og Ulykker deraf for lange Tider. De Regler gjælde i Almindelighed selv for konstitutionelle Tyrstehuse, der have Slægtled at vise tilbage til, der ere grundfæstede i deres Folks Historie og Traditioner, men det gjælder tidobbelt, hvor et nyt Dynasti træder til, som ligesom fra først af skal stabe Forholdet og gjøre, at det sætter sig paa den for Land, Folk og Konge lykkeligste Maade. Hvorledes har Ministeriet vogtet dette Forhold? Den Gang vi den 1ste April sendtes hjem, da marcherede man jo igennem Gaderne og i selve Rigsdagsaar-

den og rundt omkring med Vaaben af alle Arter. Det er Noget, Krigsministeren forstaar sig paa; hvorledes han forstaar at samle Landets Kræfter mod ydre Fjender, det vil jeg betvivle, men at samle Kræfterne, som om der var Noget paa Jærde ved slige Leiligheder, det forstaar han. Hvad skulde dette til? Var der nogen eneste Borger, der da eller nu tænkte paa at volde Landets Konge nogen Fortræd, var der fra Oppositionens Side en eneste Ytring om, et eneste Forsøg paa at krænke den ophøiede Stilling, der tilkommer Landets Konge i Forfatningen? Nei, det var der ikke, men jeg mener — og naar jeg læser den allerunderdanigste Forestilling, da faar jeg Forklaring deraf — det var for at give Kongen den Forestilling: I vore Hænder, med en saadan Krigs- og Justitsminister, er Du reddet, saa er Du i Sikkerhed, men har Du ikke det Bølværk, da bryder Strømmen Løs, da gaar Synsfloden over Dit Hoved. Om det end ikke var Ordene, saa var det dog Meningen i denne Forestilling. Men enhver Ytring, der gennem Ord, gennem Foranstaltninger eller paa anden Maade kommer frem i denne Retning, er en Krænkelse af det Forhold, hvori Landets Konge staa til hele Befolkningen. Jeg gaar videre. Jeg beder at rette det, hvis det er feil, navnlig beder jeg et æret Medlem i denne Sal om at gjøre det. Regjeringens Venner holdt et større — ikke et stort — Møde, sammenskabt fra hele Sjælland og Kjøbenhavn: Det var der, Krigsministeren slog saa stærkt paa sine Fæstninger, og Kultusministeren talte om at sætte Folkethinget ud af Spillet. Kultusministeren, der vil værges Kirke og Skole, maa sikkert ville se Forholdene udvilde sig anderledes, end han har tænkt, hvis han kommer til at værges dem ret længe. Og det var der, hvor, efter Beretningen, Mødets Dirigent, det ærede Medlem fra Roskilde (Scheel) udbragte et Leve for Landets Konge som hans Partis Fører. Jeg siger: saaledes berettes det, jeg har ikke set det modsagt, men det kan være modsagt, uden at jeg har set det; saaledes er det imidlertid i alt Fald gaet ud i Befolkningen, og jeg spørger: Hvad er det, de Herrer der sig, hvad mene de med det, at trække Hans Majestæt Kongen ned i vor Partikamp og gjøre ham til deres Partiberre? Ingen, der elsker Kongen oprigtigt, vil gjøre sig skyldig i Sligt. Forklar Dem, mine Herrer, hvorledes have De ikke misshandlet Forholdet mellem Konge og Folk i denne Sommer, hvorledes have De ikke misbrugt Kongens Navn! Jeg gaar videre. I August Maaned læste jeg i Regjeringens officielle Organ, Berlingske Tidende,